

Arrest

nr. 286 684 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 januari 2021 om internationale bescherming. Op 8 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit de provincie Laghman en werd geboren op (...) in 2001 in het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam. U ging twee jaar naar school in Afghanistan, maar niet regelmatig. Bijgevolg kan u niet schrijven en enkel een beetje lezen. Thuis was u verantwoordelijk voor het huishouden en zorgde u ook voor de dieren, want uw vader, grootvader en voorouders waren kochi's (nomaden) in het verleden. Uw oudere zus huwde wanneer u nog een kind was, en verhuisde nadien naar Jalalabad waar haar man als mecanicien werkt. Uw oudere broer had sinds enkele jaren een winkel in Jalalabad en verbleef meestal bij uw zus. Eén keer per week kwam hij naar huis, waar ook zijn vrouw en kinderen verbleven. Uw vader was bij de Taliban maar u weet niet precies wat hij deed. Hij kwam slechts één keer per maand naar huis en bracht soms ook zijn vrienden mee. Hij kwam altijd wanneer het donker was, bleef één nacht en ging de volgende ochtend weer weg. U weet niet waar uw vader verbleef wanneer hij niet thuis was. Hij was een agressieve man die jullie niets vertelde. Wanneer jullie hem iets vroegen dan beledigde of sloeg hij jullie. Hij zei dat hij de jihad deed en dat niemand zich met zijn zaken moest moeien.

Buiten uw eigen gezin wist niemand van het dorp of de ruimere familie dat uw vader bij de Taliban was. U denkt echter dat een dorpeling uw vader bespioneerde en de autoriteiten inlichtte, omdat op een dag enkele agenten van het politiehoofdkwartier naar jullie huis kwamen. Ze vroegen u waar uw vader was en wat hij voor werk deed, waarop u, zoals uw vader u opgedragen had, zei dat hij als arbeider in Kabul werkte. Ze gaven u een brief voor uw vader en zeiden dat hij zich bij het politiehoofdkwartier van de provincie moest presenteren. Uw vader weigerde dit echter te doen, en vijftien dagen later kwamen er opnieuw agenten naar uw huis. Degene die u vorige keer de brief had gegeven was er eveneens bij en vroeg u of uw vader intussen was thuisgekomen. U loog en zei dat dit niet het geval was, omdat uw vader u dit zo had gezegd. Hierop gaven de agenten u een tweede brief en zeiden ze dat u tegen hen loog en dat ze zouden terugkomen om u te arresteren indien uw vader niet naar het hoofdkwartier zou komen. Ongeveer een maand later brachten de vrienden van uw vader zijn lichaam bij het vallen van de avond naar jullie huis en zeiden ze dat hij als martelaar was gestorven bij een gevecht in het Alingar district. Hierna belde uw moeder naar uw oudere broer in Jalalabad. Die avond kwamen uw broer, schoonbroer en zus samen vanuit Jalalabad naar het dorp, en spendeerden zij de nacht in jullie huis. Uw vader werd 's nachts begraven door de dichte buren in het dorp en enkel uw schoonbroer woonde de begrafenis bij. De volgende ochtend verhuisden u, uw moeder en uw jongere broer mee naar Jalalabad. Enkele uren later kwamen de autoriteiten opnieuw naar jullie huis, maar merkten ze dat dit op slot was en gaven ze een brief aan de Malik van uw dorp.

Drie dagen na de dood van uw vader werd uw oudere broer plots gearresteerd in zijn winkel en overgebracht naar de gevangenis van Jalalabad. Hierna zeiden uw schoonbroer en moeder dat u beter vertrok uit Afghanistan, omdat u riskeerde om eveneens gearresteerd te worden. Vervolgens regelden ze uw reis met een smokkelaar, en verliet u het land ongeveer 12 dagen later. Vanuit Jalalabad reisde u eerst naar Kabul, waar u zich bij een groep mensen voegde. Van Kabul werden jullie naar Nimroz gebracht met een grote bus, waar jullie met auto's de grens met Balochistan (Pakistan) overstaken. Hierna reisde u verder via Iran, Turkije, Griekenland en Macedonië tot in Servië. In Servië nam u contact op met uw schoonbroer en vertelde hij u dat de gevangenis van Jalalabad kort na uw vertrek werd aangevallen en dat uw broer was kunnen ontsnappen en intussen in Iran was. Van Servië reisde u verder naar Roemenië, van waaruit u met een container rechtstreeks naar België wist te komen. Het was 22 januari 2021 toen u aankwam in België, en op 25 januari 2021 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Nadat de interviewer van de Dienst Vreemdelingenzaken u op 18 februari 2021 vroeg om documenten te presenteren bij uw grotere interview op het CGVS, nam u opnieuw contact op met uw schoonbroer. Op dat ogenblik informeerde uw schoonbroer u eveneens dat hij nog verschillende brieven had ontvangen toen hij uw dorp bezocht voor de begrafenis van uw zus. Zo gaf de Malik hem nog twee brieven komende van de autoriteiten, en kreeg hij van de familie van uw paternale oom nog twee andere brieven komende van de Taliban. Enerzijds waren de autoriteiten dus op zoek naar u en uw broer, en anderzijds wilden de Taliban dat u en uw broer uw vaders plaats zouden innemen, om de dood van uw vader te wreken. Daarnaast gaven de vrienden van uw vader ook geld aan de familie van uw paternale oom, bestemd voor u en uw familie, en zeiden ze dat zij u en uw broer wilden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, kopieën van de taskara's van uw vader, moeder, oudere broer en jongere broer, een foto van uw oudere broer in zijn winkel, een visitekaartje en licenties

van uw broers winkel, twee foto's van jullie huis in Laghman, enkele foto's van uw vader samen met zijn Taliban vrienden, vier papieren of brieven van het politiehoofdkwartier en twee brieven van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade.

U bent er vooreerst niet in geslaagd uw problemen met de Afghaanse autoriteiten en de Taliban aannemelijk te maken.

Ten eerste waren uw verklaringen over uw vaders activiteiten voor de Taliban beperkt en weinig overtuigend. Zo wist u niet wat uw vader precies deed bij de Taliban en ook niet waar hij verbleef wanneer hij niet thuis was (CGVS p.6). U gaf louter aan dat hij gevechten 'zou' bijwonen en de provincie Laghman nooit had verlaten, maar had verder geen informatie (CGVS p.6) en wist niet of uw vader ook nog andere taken had bij de Taliban (CGVS p.8). Dat uw vader een agressieve man was die jullie beledigde en sloeg wanneer jullie hem iets vroegen (CGVS p.6) acht het CGVS niet onaannemelijk, net zoals het feit dat hij jullie zei om niet tussen te komen in zijn zaken (CGVS p.7). Echter staat dit haaks op het feit dat u wel foto's van uw vader en zijn Taliban kameraden wist voor te leggen (zie groene map), en dat uw vader deze foto's bewust liet maken en kennelijk ook in jullie handen liet. Daarbij waren uw verklaringen over uw vaders Taliban vrienden weinig consistent. Zo zei u immers eerst dat uw vader één keer per maand naar huis kwam en dat hij soms samen met zijn vrienden kwam (CGVS p.6). Gevraagd wie deze vrienden precies waren verwees u naar een zekere H. (...), S. (...), A. (...), J. (...) en S. (...), maar stelde u daarbij plots vreemd genoeg dat u hen slechts twee of drie keren zag, terwijl uw vader volgens u toch reeds lange tijd actief was voor de Taliban (meer bepaald sinds u "goed van slecht kon onderscheiden", CGVS p.7). Ook verklaarde u in diezelfde context spontaan dat uw vader nog andere bondgenoten had die één keer per maand naar jullie huis kwamen (met twee, drie of vier mensen", "met de auto of met de motorfiets", CGVS p.7), hoewel u dus eerder nog zei dat uw vader niet elke maand zijn vrienden meebracht (CGVS p.6). Verder is het vreemd dat u er geen enkel idee van heeft waarom uw vader bij de Taliban ging, en kan het eenvoudige argument dat u destijds nog jong was hierbij niet volstaan (CGVS p.7). Dat uw vader zich bij een dergelijke groepering zou voegen en thuis in de loop der jaren nooit enig woord gesproken zou hebben over de ideologische, economische of andere overwegingen die hierbij een rol zouden hebben gespeeld, is immers weinig aannemelijk, zeker daar uw moeder en oudere broer hem blijkbaar soms probeerden van gedachten te doen veranderen (CGVS p.7). Voorts is het merkwaardig dat niemand in het dorp en zelfs niemand binnen jullie eigen (ruimere) familie wist dat uw vader voor de Taliban werkte (CGVS p.8). Indien uw vader dit immers reeds sinds uw jonge kindertijd deed, en zoals u aangaf één keer per maand naar huis kwam, al dan niet in het gezelschap van Taliban kameraden (CGVS p.6, 7), lijkt het weinig waarschijnlijk dat dit alles nooit opgevallen zou zijn bij de dorpingen of andere familieleden. Dat uw vader enkel 's nachts kwam, wanneer het donker was, en de volgende ochtend bij het aanbreken van de dag weer vertrok (CGVS p.8), kan hier overigens geen verklaring voor vormen, daar dit alles alleen maar opmerkelijker maakt.

Ten tweede is de manier waarop de Afghaanse autoriteiten uw vader probeerden te benaderen minstens bedenkelijk te noemen. Zo stelde u dat een dorping – die uw vader dan toch bespioneerde zou hebben – de autoriteiten informeerde en dat er vervolgens mensen van het provinciale politiehoofdkwartier naar uw huis zouden gekomen zijn om u te vragen waar uw vader was en wat voor werk hij deed (CGVS p.16). Dat de autoriteiten er op naïeve wijze in geloofden dat zij informatie van u konden verkrijgen en dat uw vader gevolg zou geven aan hun brief (en de vraag om zich aan te bieden bij het politiehoofdkwartier), is niet aannemelijk. Uw verklaring dat deze politiemensen hier nog expliciet bij zeiden dat uw vader zich moest presenteren omdat ze hem "verdachten" (CGVS p.16, 18), en dus meteen al hun kaarten op tafel legden, laat dit alles nog minder steek houden. Ook het gegeven dat deze autoriteiten niet binnenkwamen omdat ze via hun bron al wisten dat uw vader niet thuis was (CGVS p.18), kan niet overtuigen. Een bron kan zich immers steeds vergissen, en dat de agenten niet even een controle deden gezien ze nu toch ter

plekke waren, al was het maar om te kijken of ze misschien enig bewijsmateriaal tegen uw vader konden verzamelen, is gelet op de Afghaanse context – waar huiszoekingsbevelen geen rol spelen – bijzonder eigenaardig. Daarbij is het bedenkelijk dat de autoriteiten die bewuste dag helemaal niet vroegen om met uw moeder of uw oudste broer te spreken. (CGVS p.18). Pas wanneer hier naar gevraagd werd stelde u plots dat zij u wel vroegen waar uw broer was, maar dat ze genoeg namen met uw verklaring dat hij een winkel in Jalalabad had (CGVS p.18). Daarenboven is het vreemd dat u uw vader en broer pas inlichtte over het bezoek en de brief van de autoriteiten nadat zij ongeveer tien dagen later thuishkwamen (CGVS p.16), en dat u hen niet eerder telefonisch op de hoogte bracht (of probeerde te brengen). Ook rijmt dit overigens niet met uw herhaaldelijke verklaring dat uw broer elke vrijdagavond van Jalalabad naar huis kwam (CGVS p.10, 16, 19), daar in een tijdsverloop van tien dagen zeker één vrijdagavond zit waarop uw broer dus naar zijn gewoonte reeds naar huis gekomen moest zijn. Voorts is het weinig geloofwaardig dat de Afghaanse autoriteiten besloten om vijftien dagen later opnieuw agenten van het politiehooftkwartier naar jullie huis te sturen met een tweede brief. Het CGVS kan immers niet inzien wat zij met een dergelijk zwakke en weinig strategische beslissing dachten te bereiken, behalve behoorlijk wat tijdsverlies. Indien de autoriteiten uw vader werkelijke dermate graag te pakken wilden krijgen en er een verplaatsing van de provinciehoofdstad naar uw dorp – met de nodige risico's voor hun eigen leven – voor over hadden, kan een ietwat doordachter optreden verwacht worden dan een eenvoudige nieuwe brief. Gevraagd of u iemand informeerde over deze twee brief, was uw antwoord bovendien eveneens opmerkelijk. Zo zei u namelijk eerst dat u niemand informeerde, ook niet uw oudere broer (CGVS p.21), om praktisch meteen op uw woorden terug te komen en te stellen dat uw moeder uw oudere broer “op een gegeven moment” wel belde hierover (CGVS p.21). Gevraagd wanneer uw moeder dan precies naar uw broer belde, verklaarde u plots ook dat zij hem diezelfde dag nog belde, maar in de avond (CGVS p.21), wat bijzonder strijdig is met uw eerste verklaring dat uw broer helemaal niet geïnformeerd was. Dat de autoriteiten na het overhandigen van deze tweede brief helemaal niets meer ondernamen tot na de dood van uw vader, zo'n dertig dagen later (CGVS p.22), is verder eveneens opvallend en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts waren ook uw uitspraken omtrent de begrafenis van uw vader weinig geloofwaardig. Zo stelde u immers dat hij 's nachts begraven werd door de dorpingen of jullie dichte burens (CGVS p.9), en dat jullie hen zeiden dat hij in een auto-ongeval stierf hoewel ze de kogels in zijn gezicht opmerkten (CGVS p.9). Dat jullie burens ondanks deze duidelijke leugen diezelfde nacht nog een begrafenis voor uw vader hielden, omdat u en uw gezin “bang waren van de autoriteiten” (CGVS p.9-10), en hierdoor zelf in de problemen riskeerden te geraken, is minstens opvallend te noemen. Hetzelfde geldt voor uw afwezigheid op de begrafenis van uw vader, die u weet aan het gegeven dat u uw bewustzijn verloor op het ogenblik dat u (het lichaam van) uw vader zag (CGVS p.10), daar het weinig waarschijnlijk lijkt dat deze flauwte zou hebben aangehouden tot nadat uw vader reeds begraven was. Daarenboven sprak u zichzelf tegen wat betreft de komst van uw broer, schoonbroer en zus naar uw dorp na het overlijden van uw vader. Zo zei u eerst dat uw vader 's nachts begraven werd en dat uw broer, schoonbroer en zus de volgende ochtend naar het dorp kwamen (CGVS p.9), om vervolgens aan te geven dat zij diezelfde avond (nadat uw vaders lichaam naar het dorp gebracht werd) nog kwamen en ook de nacht bij jullie thuis spendeerden (CGVS p.10). Wat er ook van zij, het gegeven dat u, uw moeder en uw jongere broer samen met hen in de vroege ochtend naar Jalalabad verhuisden en dat de Afghaanse autoriteiten toevallig net na jullie vertrek (meer bepaald rond tien uur diezelfde ochtend, CGVS p.22), voor de derde keer naar jullie huis kwamen, is wederom uiterst bedenkelijk. U had de autoriteiten immers reeds verteld dat uw broer een winkel had in Jalalabad (CGVS p.18). Daarbij woonde uw zus sinds jaren in Jalalabad samen met haar man (CGVS p.10), iets wat de autoriteiten mits enige eenvoudige research of navraag waarschijnlijk eveneens zouden weten hebben. Ook verklaarde u dat iemand in het dorp uw vader bespioneerde moet hebben (CGVS p.16), en gaan gebeurtenissen als overlijdens en begrafenissen meestal als een lopend vuurtje de ronde in de Afghaanse dorpen. Het is dan ook absoluut niet geloofwaardig dat de Afghaanse autoriteiten niet tijdig op de hoogte zouden geweest zijn van het overlijden van uw vader, of dat zij bewust tot de volgende ochtend zouden gewacht hebben om u en uw familie opnieuw op te zoeken in het kader van hun onderzoek. Ook is het bijzonder merkwaardig dat de autoriteiten vervolgens een derde brief aan de Malik van uw dorp overhandigden waarin ze volgens u naar u en uw broer(s) vroegen (CGVS p.22), maar dat de Malik deze brief pas enkele maanden geleden aan uw schoonbroer overhandigd zou hebben toen deze terugkeerde naar jullie dorp voor een begrafenis (CGVS p.23). Dat de Malik geen andere manieren zou gehad hebben om deze brief sneller tot bij jullie te laten komen, acht het CGVS weinig waarschijnlijk. Bovendien deed u tegenstrijdige uitspraken over wanneer deze derde brief juist afgeleverd werd. Zo zei u immers tijdens uw spontane relaas dat u en uw familie de dag na het overlijden van uw vader naar het huis van uw zus in Jalalabad verhuisden, dat uw broer drie dagen later gearresteerd werd in zijn winkel en dat de autoriteiten hierna de derde brief stuurden (CGVS p.16). Later tijdens het gehoor verklaarde u echter plots dat de autoriteiten diezelfde ochtend van jullie verhuis naar het dorp kwamen met de derde

brief en hem aan de Malik gaven toen ze merkten dat jullie huis op slot was (CGVS p.22), wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder doet afbrokkelen.

Daarnaast kan ook uw verklaring dat uw vaders 'vrienden' (oftewel de Taliban) u en uw broer zouden willen om in de plaats van uw vader te werken, of wraak te nemen op de dood van uw vader, en hiervoor brieven achterlieten bij de familie van uw paternale oom (CGVS p.17, 27), allesbehalve overtuigen. Eerst en vooral vermeldde u deze kwestie helemaal niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 18 februari 2021. De reden die u hieraan geeft, met name dat u dit pas te weten gekomen zou zijn na dit interview – toen u uw schoonbroer contacteerde om documenten op te sturen (CGVS p.17, 28) – is weinig geloofwaardig, net zoals het gegeven dat uw schoonbroer deze brieven pas maanden na uw vertrek zou ontvangen hebben, op dezelfde begrafenis als waar hij de brieven van de autoriteiten via de Malik kreeg (CGVS p.23, 28). Volgens uw verklaringen kreeg uw schoonbroer deze brieven immers meer precies van "het huis" (oftewel de familie) van uw paternale oom (die zelf reeds overleden is, CGVS p.4, 28). Gevraagd wanneer uw vaders vrienden (oftewel de Taliban) de brieven aan "het huis" van uw paternale oom had gegeven, stelde u dat dit reeds een paar dagen na de dood van uw vader zou gebeurd zijn, maar dat jullie hier niet van wisten omdat jullie destijds in Jalalabad verbleven (CGVS p.28). Het is echter niet aannemelijk dat "het huis" van uw paternale oom u (of uw familie) niet meteen informeerde over deze brieven (CGVS p.28), ook al bevonden jullie zich destijds in Jalalabad. Het argument dat zij het contact met jullie verbraken omdat uw vader stierf en uw oudere broer gearresteerd werd (CGVS p.28), kan hierbij evenmin overtuigen. Voordat uw vader stierf hadden jullie immers een goede relatie met deze oom en zijn gezin, die dichtbij jullie leefden (CGVS p.28). Daarbij ontving de familie van uw paternale oom eveneens geld van de vrienden van uw vader (oftewel de Taliban), dat bedoeld was voor u en uw familie, wat het des te opvallender maakt dat zij geen enkel contact met jullie zouden opgenomen hebben om dit alles te overhandigen. Indien de familie van uw paternale oom immers bang zou hebben gehad om zelf in de problemen te geraken met de autoriteiten, houdt het geen steek dat zij weigerden contact op te nemen met jullie maar tegelijk wel de brieven en het geld van de Taliban bijna een jaar lang bij zich hielden. Bovendien gaf u aan dat u twee paternale tantes heeft die in Jalalabad wonen en die soms in uw dorp op bezoek komen (CGVS p.15), wat maakt dat de familie van uw paternale oom deze zaken mogelijks ook via deze tantes tot bij jullie had kunnen laten brengen. Voorts is het nog bijzonder toevallig dat uw schoonbroer deze brieven pas enkele maanden voor uw interview op het CGVS (dat plaatsvond op 22 oktober 2021) zou ontvangen hebben, en u pas ingelicht werd hierover toen u uw schoonbroer contacteerde nadat u uw convocatie voor uw interview bij CGVS had ontvangen. Midden augustus 2021 namen de Taliban immers toevallig ook de macht over in Afghanistan, waardoor uw (loutere) vrees voor de Afgaanse autoriteiten in feite geen steek meer hield. Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze problemen met uw vaders vrienden (oftewel de Taliban) er alsnog snel bij heeft verzonnen, kwestie van uw asielmotieven af te stemmen op de huidige situatie in uw land van herkomst. Volledig los van bovenstaande bemerkingen is het voorts ook niet geloofwaardig dat uw vaders vrienden zouden willen dat u en uw broer zijn plaats innemen, of dat jullie wraak zouden nemen voor zijn dood. Het is immers niet aannemelijk dat de Taliban, en al zeker uw vaders dichte collega's of vrienden, de zonen van een pas gesneuvelde martelaar zouden gaan opeisen, en dit nota bene slechts enkele dagen na diens dood. Het succes van de Taliban bestaat immers voor een belangrijk deel uit het verwerven van steun en respect bij de lokale bevolking, iets waar gedwongen rekrutering van martelaarszonen helemaal niet binnen past. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaas kunnen de bevindingen omtrent uw asielmotieven niet ombuigen. Uw taskara of Afgaanse identiteitsbewijs, evenals de kopieën van de taskara's van uw vader, moeder en broer, kunnen immers louter uw nationaliteit, identiteit en herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. De documenten betreffende uw broers winkel in Jalalabad (met name de foto van uw broer in zijn winkel, het visitekaartje van de winkel en de

licenties of vergunningen) tonen op hun beurt enkel aan dat uw broer inderdaad een winkel had (of heeft) in Jalalabad, een gegeven dat echter evenmin betwist wordt. Hetzelfde geldt voor de foto's van jullie huis in Laghman, hoewel hierbij nog kan opgemerkt te worden dat men door het eenvoudig neerleggen van een foto van een huis nooit effectief kan aantonen dat dit eigendom of een (voormalige) woonplaats betreft. Op gelijkaardige wijze kunnen de foto's van uw vader, poserend met een geweer en met zijn vrienden, geen ontegensprekelijk bewijs vormen voor uw vaders activiteiten bij de Taliban, en al zeker niet voor de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn voor u. Foto's kunnen immers eender wie afbeelden, en eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs in scène gezet zijn. Om die reden hebben foto's dan ook pas enige waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De brieven van de Afghaanse autoriteiten en de Taliban kunnen tot slot evenmin een ander licht doen schijnen over uw asielmotieven. Uit de vertaling van de brieven van de autoriteiten blijkt immers dat zij allemaal gericht werden aan T. S. (...), het dorpshoofd van Shalatak, terwijl u vreemd genoeg verklaarde dat u de eerste twee brieven zelf overhandigd kreeg van de autoriteiten. Ook blijken er ongeveer 44 dagen te zitten tussen de tweede brief (gedateerd op 18.03.1399 oftewel 7.06.2020) en de derde brief (gedateerd op 21.04.1399 oftewel 11.07.2020), terwijl u aangaf dat de autoriteiten de derde brief meteen na het overlijden van uw vader kwamen afleveren, wat slechts 28 dagen na de tweede brief zou plaatsgevonden hebben (CGVS p.16, 22). Er zit met andere woorden een verschil van 16 dagen tussen hetgeen u verklaart en de data zoals aangegeven op de brief, wat de feiten andermaal ondermijnt. Daarbij stelde u dat de autoriteiten in deze derde brief vroegen "waar deze jongens naartoe gingen" (CGVS p.23), of beter gezegd naar u en uw broer(s) vroegen, maar blijkt uit de vertaling dat in deze brief enkel R. (...), uw oudere broer, vermeld wordt. Het gegeven dat de autoriteiten enkel u (mondeling) bedreigden bij de het overhandigen van de tweede brief (CGVS p.21), en vervolgens dan weer enkel uw broer R. (...) vermeldden in de derde brief, houdt overigens opnieuw geen steek, en bevestigt wederom de twijfels omtrent de geloofwaardigheid uw asielmotieven. Verder is het nog opmerkelijk dat u beweerde dat de vierde brief door de autoriteiten aan de Malik of het dorpshoofd gegeven werd na de ontsnapping van uw broer uit de gevangenis van Jalalabad (CGVS p.14, 17), maar dat in deze vierde brief helemaal niet verwezen wordt naar deze ontsnapping van uw broer. Indien de Afghaanse autoriteiten werkelijk op zoek waren naar zowel uzelf als uw broer, en uw broer nota bene net uit de gevangenis was ontsnapt, kan worden verwacht dat zij dit gegeven minstens zouden vermelden in hun brief. Daarenboven verklaarde u dat de autoriteiten de derde brief de dag na het overlijden van uw vader afleverden aan de Malik (zie supra en CGVS p.22), en draagt deze derde brief van de autoriteiten de datum 21.04.1399, oftewel 11.07.2020, wat zou betekenen dat uw vader overleed op 20.04.1399 of 10.07.2020. Tegelijkertijd stelde u echter eveneens dat uw vaders vrienden, oftewel de Taliban, een paar dagen na de dood van uw vader naar het huis van uw paternale oom gingen en daar geld en één of twee brieven voor u en uw familie overhandigden (CGVS p.28), maar is de eerste brief van de Taliban gedateerd op 18.04.1399, oftewel 08.07.2020, wat dus nog voor de dood van uw vader zou zijn. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via doorgedreven corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt

er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO

[COI Report Afghanistan Country focus.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Meherlam. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van “de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming”, van “de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel als volgt aan:

“Dat tegenpartij van mening is dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneva of een reëel risico van ernstige schade op te lopen in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

« (...) ».

Dat tegenpartij het specifieke profiel van verzoeker niet in rekening heeft gehouden en dat geen grondige analyse van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd werd uitgevoerd.

Dat tegenpartij gebaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS, arrest 104.820, 18.03.2002).

Dat blijkt uit het navolgende blijkt dat verzoekers relaas volledig en coherent is, en dat de wederpartij stelselmatig de voorkeur heeft gegeven aan de meest nadelig mogelijke uitlegging van de gepresenteerde feiten.

Dat tegenpartij ook kiest voor een interpretatie die vaak gebaseerd is op vooropgezette ideeën die ver af kunnen staan van de Afghaanse realiteit.

In elk geval moet worden geconcludeerd dat verzoekers relaas de verlening van internationale bescherming ruimschoots rechtvaardigen (4.1).

In ondergeschikte orde toont de verzoeker afdoende aan dat de thans in Afghanistan heersende situatie de verlening van subsidiaire bescherming rechtvaardigt (4.2).”

Verzoeker meent dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Hij gaat als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas: *“Overwegende dat tegenpartij van mening is dat het relaas van verzoeker niet voldoende samenhangend of geloofwaardig is, aangezien het lichte inconsistenties of onwaarschijnlijkheden bevat.*

Dat deze inconsistenties of onwaarschijnlijkheden verhinderen dat tegenpartij het hele verhaal kan geloven en het verzoek van verzoeker kan inwilligen.

Dat verzoeker echter alle relevante punten van zijn verhaal heeft uitgewerkt en dat alle antwoorden die hij heeft gegeven, volstaan om zijn gehele achtergrond vast te stellen.

Dat het ook moet worden vermeld dat verzoeker niet kan lezen of schrijven.

Dat deze onmogelijkheid door de wederpartij niet in aanmerking is genomen.

Dat dit element een groot deel van de verwijten van tegenpartij ten aanzien van het relaas van de Heer.

Dat er dus zij aan herinnerd dat verzoeker niet kan lezen of schrijven en dat het dus volstrekt inconsequent is om van hem te verwachten dat hij de inhoud van de brieven die de Afghaanse autoriteiten aan zijn broer en vader hebben gestuurd, met grote nauwkeurigheid kent.

Dat dit onvermogen om te lezen ook invloed heeft op de algemene details van het verhaal.

Overwegende voorts dat verzoeker zijn afkomst genoegzaam aantoonde en daartoe de volgende documenten overlegt :

- Kopie van zijn vaders taskara,*
- Kopie van zijn broers taskara,*
- Kopie van zijn moeders taskara,*
- Documenten in verband met de winkel van zijn broer,*
- Documenten in verband met de deelneming van zijn vader aan de Taliban,*
- Foto's van zijn vader met Taliban;*

Dat al deze documenten zonder enige twijfel de Afghaanse afkomst van verzoeker aantonen.

Dat het ook bewezen is dat de Heer oorspronkelijk uit de provincie Laghman komt.

Dat dit niet wordt aangevochten door de andere partij.

Overwegende allereerst, buiten deze inleidende opmerkingen, dat tegenpartij verzoeker verwijt dat hij niet kan bewijzen dat zijn vader lid is van de Taliban.

Dat de door hem overgelegde documenten, te weten foto's van zijn vader in gezelschap van de Taliban, die zelf een hoofddoek draagt en een wapen draagt, geen afdoende bewijs van dat lidmaatschap kunnen vormen.

Dat de door de Taliban aan verzoeker en zijn broer gezonden brieven waarin zij worden bedreigd indien zij de dood van hun vader niet komen wreken, werden evenmin voldoende relevant geacht voor de analyse van het verzoekschrift.

Dat tegenpartij van mening is dat dergelijke brieven in elk geval te gemakkelijk kunnen worden vervalst, zodat zij slechts een relatieve of zelfs enige bewijskracht hebben.

Dat de wederpartij, door een dergelijke analyse te maken, verzoeker in een onmogelijke situatie plaatst.

Dat deze laatste de keuze heeft tussen het niet overleggen van documenten – wat in de meeste asielaanvragen gebeurt – met het onbetwistbare risico niet serieus genomen te worden in zijn verhaal, en het overleggen van een groot aantal brieven en schriftelijke documenten die kunnen getuigen van de

geloofwaardigheid van zijn verhaal, met ook hier het risico niet serieus genomen te worden, aangezien deze documenten in de ogen van het CGVS niets bewijzen.

Dat deze analyse bijzonder verbazingwekkend en onredelijk is, doet de volgende vraag rijzen: Hoe had verzoeker de geloofwaardigheid van zijn verhaal kunnen aantonen?

Dat integendeel, moet er zeer duidelijk worden geconcludeerd dat verzoeker de realiteit van zijn verhaal voldoende heeft aangetoond door al deze documenten over te leggen, die het bestaan van de hieronder uiteengezette vrees afdoende aantonen.

Dat het tegendeel beweren is ernstig voorbijgaan aan de grote inspanningen die verzoeker heeft geleverd om de geloofwaardigheid van zijn verhaal aan te tonen.

Dat in elk geval uit de bovengenoemde documenten voldoende blijkt dat verzoeker aantoont dat zijn vader lid is van de Taliban.

Dat het, gelet op de veiligheidssituatie in Afghanistan ten tijde van verzoekers vertrek, hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoeker zichzelf in gevaar zou hebben gebracht om het lidmaatschap van zijn vader van de Taliban in scène te zetten, met gebruikmaking van vermommingen en wapens.

Dat dit gedrag bijzonder roekeloos was, zowel ten opzichte van de Taliban zelf als ten opzichte van de nationale autoriteiten.

Dat het is derhalve hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker dit heeft gedaan.

Dat verzoeker evenmin de vervalsing van de door de Taliban verzonden brieven kan hebben georganiseerd.

Dat aangezien hij niet kon lezen of schrijven, zou een dergelijke stap inderdaad onmogelijk of op zijn minst volkomen zinloos hebben geleken.

Dat, indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de geloofwaardigheid van elk van deze documenten in twijfel kan worden getrokken, hij ze alle in aanmerking zou moeten nemen om te oordelen dat er voldoende bewijs is dat verzoekers vader tot de Taliban behoorde.

Dat het feit dat verzoeker niet in staat is de werkzaamheden van zijn vader voor de Taliban op te helderen, kan hem niet worden tegengeworpen.

Dat zou neerkomen op het negeren van de veiligheidssituatie in Afghanistan op dat moment.

Dat verzoeker heeft ook het klimaat van extreme achterdocht verklaard dat destijds zowel in de Afghaanse samenleving als in zijn eigen familie heerste.

Dat verzoekers vader, een bijzonder agressief en onbeschermd persoon, niet naar zijn gezin omkeek en er geen belang bij had de inhoud van zijn werk aan hen bekend te maken.

Dat als hij dat had gedaan, hij zichzelf in gevaar zou hebben gebracht.

Dat deze redenering, hoewel duidelijk vermeid door verzoeker tijdens de persoonlijk onderhoud, niet is vermeid door de wederpartij, die niet wenste te antwoorden.

Dat wat verzoeker had gezegd daarover luidt als volgt :

(...)

Dat deze elementen en antwoorden verantwoordend duidelijk het feit dat verzoeker niet in staat is de details van de lidmaatschap van zijn vader geven.

Dat tegenpartij niet van de verzoeker kan verwachten dat hij gegevens verstrekt die hij niet in zijn bezit heeft.

Dat in een dergelijke situatie rekening moet worden gehouden met de verklaringen van laatstgenoemden.

Dat de uitleg van de heer voldoende is in deze zaak.

Dat op grond van al deze elementen moet het lidmaatschap van de vader van verzoeker van de Taliban als voldoende geloofwaardig worden beschouwd.

Overwegende dat de wederpartij het hoogst onwaarschijnlijk acht dat verzoekers vader foto's van zichzelf met de Taliban aan zijn zoon heeft doorgegeven, gelet op het geheim dat hij rond zijn lidmaatschap van de groep heeft gecultiveerd.

Dat de wederpartij aldus een conclusie trok zonder in het bezit te zijn van al het bewijsmateriaal.

Dat de wederpartij had verzoeker derhalve moeten vragen in welk kader hij in het bezit van deze foto's was gekomen.

Dat op geen enkel moment een dergelijke vraag, hoe eenvoudig en logisch ook, aan verzoeker werd gesteld.

Dat indien hem een dergelijke vraag was gesteld, had hij kunnen uitleggen dat hij na de dood van zijn vader in het bezit van de foto's was gekomen.

Dat de moeder van verzoeker na zijn dood de telefoon van zijn vader heeft teruggevonden en de foto's heeft kunnen raadplegen.

Dat dit verklaart waarom de verzoeker in het bezit is van deze foto's.

Dat de wederpartij dus ten onrechte stelt, dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader hem deze foto's zelf heeft gestuurd.

Dat dit argument moet dus worden afgewezen.

Overwegend het feit dat de tegenpartij veel overhaaste conclusies trekt uit onbewezen elementen.

Dat deze elementen vaak alleen worden ondersteund door een ethnocentrische kijk op het dagelijkse leven in Afghanistan.

Dat bepaalde beweringen blijken geven van een gebrek aan kennis of van een bepaald waardeoordeel over verzoekers situatie.

Dat in dit verband is het bijvoorbeeld bijzonder verbazingwekkend dat de wederpartij de handelwijze van de nationale autoriteiten niet geloofwaardig acht.

Dat laatstgenoemden slechts onderzoek hebben verricht op basis van het hun ter beschikking staande bewijsmateriaal, dat niet volstond om tot de conclusie te komen dat verzoekers vader tot de Taliban behoorde.

Dat deze onderzoeken lijken te zijn uitgevoerd met een zekere mate van ernst en professionele logica.

Dat de tegenpartij buiten haar boekje gaat als zij meent dat de politie niet consequent en professioneel werk heeft geleverd.

Dat verzoekster niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het gebrek aan ernst – quod non – waarmee de politiediensten bij hun onderzoek te werk zijn gegaan.

Dat verzoeker niet weet waarom de politie zijn huis niet is binnengegaan om het te doorzoeken.

Dat a fortiori kan de tegenpartij dit evenmin weten.

Dat door dit element ongeloofwaardig te achten, lijkt de wederpartij de nationale politie te bekritisieren, en niet verzoeker.

Dat nogmaals, verzoeker mag niet het slachtoffer worden van het werk van de politie en van het waardeoordeel van de wederpartij op dit punt.

Dat de wederpartij bovendien van mening is dat de politie verzoeker had moeten vragen om met zijn moeder of vader te spreken, wekt verbazing.

Dat dit getuigt van een gebrek aan kennis van zowel de zaak als de Afgaanse realiteit.

Dat de politie wist dat verzoekers vader afwezig was, met name door de verschillende informanten waarover zij in het dorp beschikte, en dat het dus absurd zou zijn geweest om te vragen met hem te spreken.

Dat wat de moeder betreft, de Afgaanse traditie stond haar niet toe de vragen van een man te beantwoorden in aanwezigheid van een mannelijk familielid.

Dat als er een mannelijk familielid aanwezig was, had alleen hij het recht om te spreken.

Dat verzoeker het enige mannelijke familielid was dat aanwezig was, zodat het niet meer dan normaal was dat de politie hem aansprak.

Dat ook deze peremptoire analyse resoluut moet worden verworpen.

Dat afgezien daarvan is het ook bijzonder verrassend – en problematisch – dat de wederpartij van mening is dat verzoeker zijn vader en broer sneller in kennis had moeten stellen van de ontvangst van de betrokken brieven.

Dat dit zou zijn om twee fundamentele elementen te negeren.

In de eerste plaats beschikte verzoeker niet over een telefoon waarmee hij contact kon opnemen met zijn familie.

In de tweede plaats kon hij het document niet lezen en was hij dus niet in staat de inhoud ervan te begrijpen.

Dat hij hen dus niet wezenlijk op de hoogte kon brengen van de ontvangst van de brief of van de inhoud ervan.

Anderzijds heeft hij deze brieven twee dagen na ontvangst aan zijn broer meegedeeld, in tegenstelling tot wat de tegenpartij schijnt te menen.

Afgezien van het bovenstaande is het ook bijzonder verwonderlijk dat de wederpartij meent dat er een tegenstrijdigheid bestaat in het feit dat verzoekster de eerste twee brieven persoonlijk heeft ontvangen, terwijl uit de vertaling van deze brieven blijkt dat zij aan het dorpshoofd zijn overhandigd.

Dat hieruit opnieuw een gebrek aan kennis van het Afgaanse terrein en van de wijze waarop de autoriteiten in dit soort situaties te werk gaan blijkt.

Dat elke officiële brief die naar een inwoner wordt gestuurd, ook een kopie krijgt van het betrokken dorpshoofd.

Dat het is dan ook niet meer dan logisch dat de naam van het dorpshoofd voorkomt op elk van de brieven die verzoekster heeft ontvangen en die in de onderhavige procedure zijn ingediend.

Dat hieruit geen inconsistentie in zijn verslag kan worden afgeleid.

Dat voor het overige heeft verzoeker blij gegeven van coherentie en duidelijkheid in zijn verklaringen en kan niets in de bestreden beschikking dit ter discussie stellen of in twijfel trekken.

Dat al zijn verklaringen dus voldoende geloofwaardig moeten worden geacht om bewezen te worden.

Overwegend uiteindelijk dat verzoeker zeer duidelijk is ten aanzien van de documenten die hij indient.

Dat de verklaringen van verzoeker ten aanzien van deze documenten genoeg gedetailleerd zijn om geloofwaardig te zijn.

Dat hij in dit verband verklaart :

(...)

Overwegend dat er no onduidelijkheden zou bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden.

Dat Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « (...) »¹.

Dat volgens vaste rechtspraak: « (...) »²."

Vervolgens betoogt verzoeker als volgt over zijn vrees voor rekrutering:

"Overwegend in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het risico van rekrutering door Taliban-strijdkrachten in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Dat dit risico niettemin aanzienlijk is.

Dat verzoeker het CGVS uitvoerig heeft uitgelegd dat hij van de Taliban een brief had ontvangen waarin hem werd gevraagd zich bij de Taliban aan te sluiten om de dood van zijn vader te wreken.

Dat in deze brief verzoeker werd bedreigd indien hij er niet mee instemde zich aan te sluiten bij de Taliban.

Dat met betrekking tot deze brief verklaarde verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud :

(...)

Dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud zeer duidelijk was.

Dat hij dat laatste zelfs afsloot met de expliciete vermelding van de rekrutering van de Taliban.

Dat hij vreest, bij zijn terugkeer, onder dwang gerekruteerd te worden door de Taliban.

Dat deze laatste de middelen hebben om op deze manier te werk te gaan, en dat dit bijzonder vaak gebeurt.

Dat daarmee het risico van gedwongen rekrutering door de Taliban aannemelijk is.

Dat de wederpartij op zijn minst rekening had moeten houden met deze door verzoekster uitdrukkelijk genoemde vrees.

Dat de tegenpartij haar beslissing niet geldig heeft gemotiveerd door deze buiten beschouwing te laten."

Hierna gaat verzoeker in op zijn vrees omwille van zijn verwestering. Hij betoogt dat hij vreest als verwesterd beschouwd te kunnen worden omdat hij al sinds augustus 2020 in België verblijft en Afghanistan in 2019 heeft verlaten. Hij wijst er op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld dient te worden en dat de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Hierna stelt hij dat de vervolging niet beperkt zal zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop van verschillende elementen zal zijn en dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken. Verzoeker voert verder nog aan dat uit wat reeds uiteengezet werd mag blijken dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en dat hij zal uiteenzetten dat hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is erg groot volgens verzoeker, die toelicht dat zij enerzijds bij terugkeer het risico lopen om intern ontheemd te worden en dat zij anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer op zich. Hierover geeft verzoeker vervolgens een uitgebreide uiteenzetting, waarbij hij ingaat op de daden en de gronden van vervolging.

Subsidiar vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Verzoeker stelt dat zijn regio van herkomst niet in twijfel wordt getrokken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en geeft een uitgebreide uiteenzetting over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij benadrukt dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Hij verwijst wat dit betreft naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en nodigt het CGVS uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt te herzien, ofwel een "Fact-Finding Mission" naar Afghanistan te ondernemen.

Hierna gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de ongekende humanitaire- en hongersnoodsituatie in Afghanistan. Hij meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Tot slot stelt hij dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood, wat hij eveneens theoretisch kadert.

2.2. Stukken

2.2.1. In de stukkenbundel die bij het verzoekschrift wordt gevoegd refereert verzoeker aan de volgende nieuwsberichten en rapporten, waarvan hij telkens de weblinks geeft:

- Nansen, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021 (stuk 1);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”, 30 augustus 2018 (stuk 2);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”, februari 2022 (stuk 3);
- UNOCHA, “Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”, 8 februari 2022 (stuk 4);
- UNOCHA, “Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)”, 11 januari 2022 (stuk 5);
- OHCHR, “Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan”, 7 maart 2022 (stuk 6);
- World Food Programme (WFP), “Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”, 25 januari 2022 (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), “Afghanistan Emergency” (stuk 8);
- World Food Programme (WFP) en Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, “Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook”, 2022 (stuk 9);
- United Nations, “Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”, 15 maart 2022 (stuk 10);
- EASO, “Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report”, januari 2022 (stuk 11);
- EASO, “COI Query Response Afghanistan”, 2 september 2020 (stuk 12);
- EASO, “Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”, december 2017 (stuk 13);
- U.K. Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022 (stuk 14);
- ACLED, “Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”, 17 februari 2022 (stuk 15);
- ACLED, “Regional Overview: South Asia and Afghanistan”, 3 februari 2022 (stuk 16);
- OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »”, 26 maart 2021 (stuk 17);
- Asylas, “Afghanistan: Joint report on Westernised young males returnees”, augustus 2017 (stuk 18);
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, “Humanitarian Programme Cycle 2022”, januari 2022 (stuk 19);
- Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis”, 17 maart 2022 (stuk 20);
- Human Rights Watch, “Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity”, 18 januari 2022 (stuk 21);
- UN News, “Avoid starvation - ‘Immediate priority’ for 3.5 million Afghans”, 3 december 2021 (stuk 22);
- UN News, “Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever”, 11 januari 2022 (stuk 23);
- Reuters, “U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations”, 4 februari 2022 (stuk 24);
- Reuters, “Afghans face ‘avalanche of hunger and destitution’ - UN agency”, 14 december 2021 (stuk 25);
- Jurist, “Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches”, 13 maart 2022 (stuk 26);
- Le Monde, “Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan”, 24 oktober 2021 (stuk 27);
- Le Parisien, “Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables”, 15 september 2021 (stuk 28);
- Le Monde, “« Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs”, 21 november 2021 (stuk 29);
- Le Monde, “Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »”, 7 januari 2022 (stuk 30);
- La Libre, “Les Afghans aussi méritent notre aide”, 23 maart 2022 (stuk 31);
- NPR, “Parents selling children shows desperation in Afghanistan”, 31 december 2021 (stuk 32);
- The Conversation, “Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie”, 8 februari 2022 (stuk 33);
- Le Courrier, “Famine afghane: la grande hypocrisie”, 27 februari 2022 (stuk 34);
- UK Home Office, “Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children”, april 2021 (stuk 35);
- Asylas, “Afghanistan: COI Repository”, 31 maart 2022 (stuk 36);
- Ouest-France, “Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs”, 6 april 2022 (stuk 37);
- L'express, “Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ?”, 16 augustus 2021 (stuk 38).

2.2.2. In haar nota houdende “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” refereert verwerende partij aan het “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van de Nederlandse Rijksoverheid van maart 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022 en aan het artikel “*Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*” uit Kronen Zeitung van 30 augustus 2021.

2.2.3. Op 13 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.2.4. Bij een op 19 februari 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie van een attest van de dorpsouderen, met beëdigde vertaling (stuk 1), en fotokopieën van een attest waaruit blijkt dat hij een alfabetiseringscursus Frans heeft voltooid, van twee arbeidsovereenkomsten en van meerdere loonfiches die betrekking hebben op de periode tussen 3 januari 2022 en 31 oktober 2022 (stuk 2). Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is zijn problemen met de Afghaanse autoriteiten en de taliban aannemelijk te maken en de documenten die hij voorlegde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag de bevindingen omtrent zijn asielmotieven niet kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de (voormalige) Afghaanse autoriteiten die hem zouden willen arresteren omdat zijn vader lid was van de taliban. Verzoeker vreest daarnaast de taliban, die hem na de dood van zijn vader zouden willen rekruteren om de plaats van zijn vader in te nemen en diens dood te wreken. Hij vreest verder nog dat hij door de taliban zal worden gedood indien hij dit zou weigeren.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara*, vier brieven van het politiehooftkwartier, twee brieven van de taliban, enkele foto's van zijn vader met diens vrienden die ook lid zouden zijn van de taliban, twee foto's van zijn huis in Laghman, een foto van zijn oudere broer in zijn winkel, een visitekaartje en licenties van de winkel van zijn broer en een enveloppe neer, alsook fotokopieën van de *taskara's* van zijn ouders en broers (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat deze documenten betreft, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt geoordeeld:

“Uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, evenals de kopieën van de taskara's van uw vader, moeder en broer, kunnen (...) louter uw nationaliteit, identiteit en herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. De documenten betreffende uw broers winkel in Jalalabad (met name de foto van uw broer in zijn winkel, het visitekaartje van de winkel en de licenties of vergunningen) tonen op hun beurt enkel aan dat uw broer inderdaad een winkel had (of heeft) in Jalalabad, een gegeven dat echter evenmin betwist wordt. Hetzelfde geldt voor de foto's van jullie huis in Laghman, hoewel hierbij nog kan opgemerkt te worden dat men door het eenvoudig neerleggen van een foto van een huis nooit effectief kan aantonen dat dit eigendom of een (voormalige) woonplaats betreft. Op gelijkaardige wijze kunnen de foto's van uw

vader, poserend met een geweer en met zijn vrienden, geen ontegensprekelijk bewijs vormen voor uw vaders activiteiten bij de Taliban, en al zeker niet voor de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn voor u. Foto's kunnen immers eender wie afbeelden, en eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs in scène gezet zijn. Om die reden hebben foto's dan ook pas enige waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, (...). (...) Uit de vertaling van de brieven van de autoriteiten blijkt (...) dat zij allemaal gericht werden aan T. S. (...), het dorpshoofd van Shalatak, terwijl u vreemd genoeg verklaarde dat u de eerste twee brieven zelf overhandigd kreeg van de autoriteiten. Ook blijken er ongeveer 44 dagen te zitten tussen de tweede brief (gedateerd op 18.03.1399 oftewel 7.06.2020) en de derde brief (gedateerd op 21.04.1399 oftewel 11.07.2020), terwijl u aangaf dat de autoriteiten de derde brief meteen na het overlijden van uw vader kwamen afleveren, wat slechts 28 dagen na de tweede brief zou plaatsgevonden hebben (CGVS p.16, 22). Er zit met andere woorden een verschil van 16 dagen tussen hetgeen u verklaart en de data zoals aangegeven op de brief, wat de feiten andermaal ondermijnt. Daarbij stelde u dat de autoriteiten in deze derde brief vroegen "waar deze jongens naartoe gingen" (CGVS p.23), of beter gezegd naar u en uw broer(s) vroegen, maar blijkt uit de vertaling dat in deze brief enkel R. (...), uw oudere broer, vermeld wordt. Het gegeven dat de autoriteiten enkel u (mondeling) bedreigden bij de het overhandigen van de tweede brief (CGVS p.21), en vervolgens dan weer enkel uw broer R. (...) vermeldden in de derde brief, houdt overigens opnieuw geen steek (...). Verder is het nog opmerkelijk dat u beweerde dat de vierde brief door de autoriteiten aan de Malik of het dorpshoofd gegeven werd na de ontsnapping van uw broer uit de gevangenis van Jalalabad (CGVS p.14, 17), maar dat in deze vierde brief helemaal niet verwezen wordt naar deze ontsnapping van uw broer. Indien de Afghaanse autoriteiten werkelijk op zoek waren naar zowel uzelf als uw broer, en uw broer nota bene net uit de gevangenis was ontsnapt, kan worden verwacht dat zij dit gegeven minstens zouden vermelden in hun brief. Daarenboven verklaarde u dat de autoriteiten de derde brief de dag na het overlijden van uw vader afleverden aan de Malik (zie supra en CGVS p.22), en draagt deze derde brief van de autoriteiten de datum 21.04.1399, oftewel 11.07.2020, wat zou betekenen dat uw vader overleed op 20.04.1399 of 10.07.2020. Tegelijkertijd stelde u echter eveneens dat uw vaders vrienden, oftewel de Taliban, een paar dagen na de dood van uw vader naar het huis van uw paternale oom gingen en daar geld en één of twee brieven voor u en uw familie overhandigden (CGVS p.28), maar is de eerste brief van de Taliban gedateerd op 18.04.1399, oftewel 08.07.2020, wat dus nog voor de dood van uw vader zou zijn. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via doorgedreven corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier."

Verzoeker betoogt dat hij in een onmogelijke situatie wordt geplaatst omwille van de analyse van de commissaris-generaal, doch hij concretiseert niet welke analyse van de commissaris-generaal hij juist bedoelt en in welke zin deze analyse hem in een onmogelijke positie plaatst. Indien hij doelt op de overweging dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal duidelijk in de bestreden beslissing heeft gesteld dat er slechts "(b)ijkomend" dient te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze, via doorgedreven corruptie en vervalsers, kunnen verkregen worden, wat overigens steun vindt in de stukken van het administratief dossier en door verzoeker niet wordt betwist. Uit een lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal daarnaast ook uitgebreid heeft gemotiveerd over de door verzoeker neergelegde documenten. Hoe dan ook kan uit de loutere omstandigheid dat gemotiveerd wordt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is niet worden afgeleid dat verzoeker in een onmogelijke situatie wordt geplaatst, nu hij bij gebrek aan bewijskrachtige stukken zijn vluchtrelaas aannemelijk kan maken aan de hand van voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen. Door verder te stellen dat hij de keuze heeft tussen het niet overleggen van documenten – met het onbetwistbare risico niet serieus genomen te worden in zijn verhaal – en het overleggen van een groot aantal brieven en schriftelijke documenten die kunnen getuigen van de geloofwaardigheid van zijn verhaal, met ook hier het risico niet serieus genomen te worden "aangezien deze documenten in de ogen van het CGVS niets bewijzen", brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Ook waar hij aangeeft dat de analyse van de commissaris-generaal bijzonder verbazingwekkend en onredelijk is en dat dit de vraag doet rijzen hoe hij de geloofwaardigheid van zijn verhaal had kunnen aantonen, laat verzoeker na te concretiseren waarom deze analyse zo "bijzonder verbazingwekkend en onredelijk" is. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten te ontcrachten of te weerleggen.

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat (i) er zeer duidelijk moet worden geconcludeerd dat hij de realiteit van zijn verhaal voldoende heeft aangetoond door al deze documenten over te leggen die het bestaan van zijn vrees afdoende aantonen, dat (ii) het tegendeel beweren ernstig voorbijgaan is aan de grote inspanningen die hij heeft geleverd om de geloofwaardigheid van zijn verhaal aan te tonen en dat (iii) in elk geval uit de door hem neergelegde documenten voldoende blijkt dat hij aantoonde dat zijn vader lid is van de taliban, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat het, gelet op de veiligheidssituatie in Afghanistan ten tijde van zijn vertrek, hoogst onwaarschijnlijk is dat hij zichzelf in gevaar zou hebben gebracht om het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban in scène te zetten, met gebruikmaking van vermommingen en wapens, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat foto's eender wie kunnen afbeelden en eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen kunnen zijn "*of zelfs in scène gezet zijn*". Er wordt dus niet louter gesteld dat verzoeker de foto's van zijn vader in scène zou kunnen hebben gezet. Bovendien concretiseert verzoeker niet wat deze veiligheidssituatie in Afghanistan ten tijde van zijn vertrek juist inhield en toont hij niet aan dat dit er mede voor zou zorgen dat het in scène zetten van het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban uitgesloten is. Waar hij nog stelt dat "*dit gedrag*" bijzonder roekeloos was, zowel ten opzichte van de taliban zelf als ten opzichte van de nationale autoriteiten en dat het derhalve hoogst onwaarschijnlijk is dat hij dit heeft gedaan, concretiseert hij niet welk gedrag hij juist bedoelt. In zoverre hij zou wijzen op het in scène zetten van zijn vaders lidmaatschap bij de taliban, kan worden verwezen naar wat daarover hierboven werd gesteld.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat hij evenmin de vervalsing van de door de taliban verzonden brieven kan hebben georganiseerd aangezien hij niet kon lezen of schrijven en een dergelijke stap dus onmogelijk of op zijn minst volkomen zinloos zou hebben geleken, doch hij licht niet toe – en de Raad ziet niet in – waarom iemand die niet kan lezen of schrijven hiertoe niet in staat zou kunnen worden geacht. Het niet kunnen lezen of schrijven vormt immers geen beletsel om iemand die dat wel kan (tegen betaling) de opdracht te geven om voor hem valse stukken op te stellen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift verder dat het bijzonder verwonderlijk is dat de commissaris-generaal meent dat er een tegenstrijdigheid bestaat in het feit dat hij de eerste twee brieven persoonlijk heeft ontvangen, terwijl uit de vertaling van de brieven blijkt dat zij aan het dorps hoofd zijn overhandigd. Hij betoogt dat hieruit een gebrek aan kennis blijkt van het Afghaanse terrein en van de wijze waarop de autoriteiten in dit soort situaties te werk gaan, nu elke officiële brief die naar een inwoner wordt gestuurd "*ook een kopie krijgt van het betrokken dorps hoofd*" en dat het dan ook niet meer dan logisch is dat de naam van het dorps hoofd voorkomt op elk van de brieven die hij heeft ontvangen en die in onderhavige procedure zijn ingediend. Hij beperkt zich evenwel tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die dan ook geen afbreuk doen aan de aangehaalde tegenstrijdigheid.

Verzoeker kan voorts niet volstaan met het louter stellen dat hij zeer duidelijk is geweest ten aanzien van de documenten die hij heeft ingediend en dat zijn verklaringen over deze documenten genoeg gedetailleerd zijn om geloofwaardig te zijn en met het louter citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing inzake de door hem neergelegde documenten te ontcrachten of te weerleggen.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een fotokopie van een attest van de dorpsouderen met beëdigde vertaling (stuk 1) en fotokopieën van een attest waaruit blijkt dat hij een alfabetiseringscursus Frans heeft voltooid, van twee arbeidsovereenkomsten en van meerdere loonfiches (stuk 2).

Wat het attest van de dorpsouderen betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat dit attest niet gedateerd is en dat het slechts een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Verzoeker laat bovendien na om in zijn aanvullende nota enige uitleg te geven over wanneer en hoe hij dit attest bekomen heeft en hoe de dorpsouderen juist op de hoogte zijn gebracht van de gegevens die door hen in de brief worden vermeld. Verder stelt de Raad vast dat er in het attest verkeerdelijk wordt gesteld dat het nummer van de tweede brief van het politiehooftkwartier het nummer "*1399-3-18-058*" betreft. Na lezing van de vertaling van deze tweede brief kan immers worden vastgesteld dat de brief het nummer "*085*" bevat en niet het nummer "*058*" (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 2). Ook wordt er in het attest vermeld dat de politieagenten tegen verzoeker zouden hebben gezegd dat zij gehoord hadden dat zijn

vader zich bij de taliban heeft aangesloten, dat zij hem een nieuwe oproepingsbrief gaven en dat zij duidelijk tegen hem gezegd hebben dat zijn vader zich absoluut diende te melden bij de politie, want dat hij anders, waar hij zich ook bevindt, gearresteerd zal worden. Dit komt niet volledig overeen met verzoekers verklaringen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat de politieagenten hem vroegen of zijn vader niet naar huis was gekomen en dat hij tegen hen had gelogen door te zeggen dat zijn vader niet naar huis was gekomen, waarop de politieagenten hem een tweede brief gaven en hem bedreigden door te zeggen dat zij zouden terugkomen om hem te arresteren en mee te nemen naar de gevangenis indien zijn vader zich niet bij hen zou melden. Zij zouden verzoeker er ook van hebben beschuldigd te liegen tegen hen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 20). Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het attest van de dorpsouderen dat verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegt.

De fotokopieën van het attest waaruit blijkt dat verzoeker een alfabetiseringscursus Frans heeft voltooid, van de twee arbeidsovereenkomsten en van de loonfiches hebben betrekking op verzoekers integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met stukken, maar dat deze stukken op zich niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift onverlet laat:

"Ten eerste (...) waren uw verklaringen over uw vaders Taliban vrienden weinig consistent. Zo zei u immers eerst dat uw vader één keer per maand naar huis kwam en dat hij soms samen met zijn vrienden kwam (CGVS p.6). Gevraagd wie deze vrienden precies waren verwees u naar een zekere H. (...), S. (...), A. (...), J. (...) en S. (...), maar stelde u daarbij plots vreemd genoeg dat u hen slechts twee of drie keren zag, terwijl uw vader volgens u toch reeds lange tijd actief was voor de Taliban (meer bepaald sinds u "goed van slecht kon onderscheiden", CGVS p.7). Ook verklaarde u in diezelfde context spontaan dat uw vader nog andere bondgenoten had die één keer per maand naar jullie huis kwamen (met twee, drie of vier mensen", "met de auto of met de motorfiets", CGVS p.7), hoewel u dus eerder nog zei dat uw vader niet elke maand zijn vrienden meebracht (CGVS p.6). Verder is het vreemd dat u er geen enkel idee van heeft waarom uw vader bij de Taliban ging, en kan het eenvoudige argument dat u destijds nog jong was hierbij niet volstaan (CGVS p.7). Dat uw vader zich bij een dergelijke groepering zou voegen en thuis in de loop der jaren nooit enig woord gesproken zou hebben over de ideologische, economische of andere overwegingen die hierbij een rol zouden hebben gespeeld, is immers weinig aannemelijk, zeker daar uw moeder en oudere broer hem blijkbaar soms probeerden van gedachten te doen veranderen (CGVS p.7). Voorts is het merkwaardig dat niemand in het dorp en zelfs niemand binnen jullie eigen (ruimere) familie wist dat uw vader voor de Taliban werkte (CGVS p.8). Indien uw vader dit immers reeds sinds uw jonge kindertijd deed, en zoals u aangaf één keer per maand naar huis kwam, al dan niet in het gezelschap van Taliban kameraden (CGVS p.6, 7), lijkt het weinig waarschijnlijk dat dit alles nooit opgevallen zou zijn bij de dorpingen of andere familieleden. Dat uw vader enkel 's nachts kwam, wanneer het donker was, en de volgende ochtend bij het aanbreken van de dag weer vertrok (CGVS p.8), kan hier overigens geen verklaring voor vormen, daar dit alles alleen maar opmerkelijker maakt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing verder terecht op het volgende:

"Ten tweede is de manier waarop de Afghaanse autoriteiten uw vader probeerden te benaderen minstens bedenkelijk te noemen. Zo stelde u dat een dorping – die uw vader dan toch bespioneerde zou hebben

– de autoriteiten informeerde en dat er vervolgens mensen van het provinciale politiehooftkwartier naar uw huis zouden gekomen zijn om u te vragen waar uw vader was en wat voor werk hij deed (CGVS p. 16). Dat de autoriteiten er op naïeve wijze in geloofden dat zij informatie van u konden verkrijgen en dat uw vader gevolg zou geven aan hun brief (en de vraag om zich aan te bieden bij het politiehooftkwartier), is niet aannemelijk. Uw verklaring dat deze politiemensen hier nog expliciet bij zeiden dat uw vader zich moest presenteren omdat ze hem “verdachten” (CGVS p. 16, 18), en dus meteen al hun kaarten op tafel legden, laat dit alles nog minder steek houden. Ook het gegeven dat deze autoriteiten niet binnenkwamen omdat ze via hun bron al wisten dat uw vader niet thuis was (CGVS p. 18), kan niet overtuigen. Een bron kan zich immers steeds vergissen, en dat de agenten niet even een controle deden gezien ze nu toch ter plekke waren, al was het maar om te kijken of ze misschien enig bewijsmateriaal tegen uw vader konden verzamelen, is gelet op de Afghaanse context – waar huiszoekingsbevelen geen rol spelen – bijzonder eigenaardig. Daarbij is het bedenkelijk dat de autoriteiten die bewuste dag helemaal niet vroegen om met uw moeder of uw oudste broer te spreken. (CGVS p. 18). Pas wanneer hier naar gevraagd werd stelde u plots dat zij u wel vroegen waar uw broer was, maar dat ze genoeg namen met uw verklaring dat hij een winkel in Jalalabad had (CGVS p. 18). Daarenboven is het vreemd dat u uw vader en broer pas inlichtte over het bezoek en de brief van de autoriteiten nadat zij ongeveer tien dagen later thuishkwamen (CGVS p. 16), en dat u hen niet eerder telefonisch op de hoogte bracht (of probeerde te brengen). Ook rijmt dit overigens niet met uw herhaaldelijke verklaring dat uw broer elke vrijdagavond van Jalalabad naar huis kwam (CGVS p. 10, 16, 19), daar in een tijdsverloop van tien dagen zeker één vrijdagavond zit waarop uw broer dus naar zijn gewoonte reeds naar huis gekomen moest zijn. Voorts is het weinig geloofwaardig dat de Afghaanse autoriteiten besloten om vijftien dagen later opnieuw agenten van het politiehooftkwartier naar jullie huis te sturen met een tweede brief. Het CGVS kan immers niet inzien wat zij met een dergelijk zwakke en weinig strategische beslissing dachten te bereiken, behalve behoorlijk wat tijdsverlies. Indien de autoriteiten uw vader werkelijke dermate graag te pakken wilden krijgen en er een verplaatsing van de provinciehoofdstad naar uw dorp – met de nodige risico’s voor hun eigen leven – voor over hadden, kan een ietwat doordachter optreden verwacht worden dan een eenvoudige nieuwe brief. Gevraagd of u iemand informeerde over deze twee brief, was uw antwoord bovendien eveneens opmerkelijk. Zo zei u namelijk eerst dat u niemand informeerde, ook niet uw oudere broer (CGVS p. 21), om praktisch meteen op uw woorden terug te komen en te stellen dat uw moeder uw oudere broer “op een gegeven moment” wel belde hierover (CGVS p. 21). Gevraagd wanneer uw moeder dan precies naar uw broer belde, verklaarde u plots ook dat zij hem diezelfde dag nog belde, maar in de avond (CGVS p. 21), wat bijzonder strijdig is met uw eerste verklaring dat uw broer helemaal niet geïnformeerd was. Dat de autoriteiten na het overhandigen van deze tweede brief helemaal niets meer ondernamen tot na de dood van uw vader, zo’n dertig dagen later (CGVS p. 22), is verder eveneens opvallend en ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij aanvoert dat de autoriteiten slechts onderzoek hebben verricht op basis van het hun ter beschikking staande bewijsmateriaal dat niet volstond om tot de conclusie te komen dat zijn vader tot de taliban behoorde en dat de onderzoeken lijken te zijn uitgevoerd met een zekere mate van ernst en professionele logica. In de bestreden beslissing wordt er wat dat betreft immers terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten er op naïeve wijze in zouden hebben geloofd dat zij informatie van verzoeker zouden kunnen verkrijgen en dat verzoekers vader gevolg zou geven aan hun brief. Dat de agenten bovendien niet even zijn binnengekomen om een controle te doen en om eventueel bewijsmateriaal te verzamelen tegen verzoekers vader, is weinig aannemelijk in de Afghaanse context waar huiszoekingsbevelen geen rol spelen. Dat de agenten, wanneer zij verzoeker vroegen waar zijn broer was, bovendien genoeg namen met zijn verklaring dat zijn oudste broer een winkel in Jalalabad had, is evenzeer weinig aannemelijk. Dat de Afghaanse autoriteiten vijftien dagen later opnieuw agenten naar verzoekers huis stuurden met een tweede brief en na het overhandigen van deze tweede brief helemaal niets meer ondernamen tot na de dood van verzoekers vader zo’n dertig dagen later, acht de Raad eveneens weinig aannemelijk. Gezien de autoriteiten er een verplaatsing van de provinciehoofdstad naar verzoekers dorp, met de nodige risico’s voor hun eigen leven, voor over hadden om verzoekers vader te pakken te krijgen, kan van hen inderdaad een meer doortastende en doordachte strategie worden verwacht. Verzoeker kan met zijn betoog dan ook niet overtuigen.

Waar verzoeker vervolgens in zijn verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal buiten zijn boekje gaat als hij meent dat de politie niet consequent en professioneel werk heeft geleverd en dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het gebrek aan ernst – “quod non” – waarmee de politiediensten bij hun onderzoek te werk zouden zijn gegaan, wijst de Raad er op dat het verzoekers verklaringen zijn die, mede in het licht van de Afghaanse context, niet aannemelijk of geloofwaardig worden geacht en dat niet het gedrag van de Afghaanse autoriteiten op zich door de commissaris-generaal wordt bekritiseerd. Ook door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij niet weet waarom de politieagenten zijn huis niet

zijn binnengegaan om het te doorzoeken, kan verzoeker niet volstaan. Toen hij tijdens het persoonlijk onderhoud ter bevestiging werd gevraagd of de politieagenten dus niet naar binnen kwamen, antwoordde hij bovendien slechts dat zij niet naar binnen kwamen omdat zij van hun bron de exacte informatie hadden ontvangen dat zijn vader niet thuis was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), wat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, geen overtuigende uitleg is, nu een bron zich steeds kan vergissen.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat het verbazing wekt dat de commissaris-generaal van mening is dat de politie hem had moeten vragen om met zijn moeder of vader te spreken en dat dit van een gebrek aan kennis van zowel de zaak als de Afghaanse realiteit getuigt, nu de politie wist dat zijn vader afwezig was en de Afghaanse traditie het zijn moeder niet toestond om vragen van een man te beantwoorden in de aanwezigheid van een mannelijk familielid. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft gesteld dat het bedenkelijk is dat de autoriteiten die bewuste dag helemaal niet gevraagd zouden hebben om met verzoekers moeder of "zijn oudste broer" te spreken. Dat de Afghaanse traditie het de moeder van verzoeker niet toestond om de vragen van een man te beantwoorden in aanwezigheid van een mannelijk familielid, is bovendien een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat het bijzonder verrassend en problematisch is dat de commissaris-generaal van mening is dat hij zijn vader en broer sneller in kennis had moeten stellen van de ontvangst van de betrokken brieven, nu hij in de eerste plaats niet over een telefoon beschikte waarmee hij contact kon opnemen met zijn familie en nu hij het document niet kon lezen en dus niet in staat was de inhoud ervan te begrijpen. Dat hij niet over een telefoon beschikte waarmee hij contact kon opnemen, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met zijn verklaring op het CGVS dat zijn moeder, na het tweede bezoek van de politieagenten, naar zijn broer belde en dat hij en zijn moeder ook probeerden om te bellen naar zijn vader (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij zijn broer of vader via de telefoon informeerde over deze brief, antwoordde verzoeker louter dat het niet besproken werd via de telefoon en dat zijn broer elke vrijdagavond naar huis zou komen (*ibid.*, p. 19). Indien verzoeker werkelijk niet over een telefoon zou hebben beschikt en dit (mede) een reden was waarom hij hen niet op de hoogte bracht, kon worden verwacht dat hij dit minstens toegelicht zou hebben wanneer hem deze vraag werd gesteld. Hoe dan ook kan, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker niet over een telefoon beschikte, niet worden ingezien waarom hij niet probeerde om een telefoon van iemand anders te gebruiken. Dat verzoeker het document niet kon lezen, kan evenmin een verantwoording bieden voor het feit dat hij zijn vader en broer pas inlichtte over het bezoek en de brief nadat zij ongeveer tien dagen later thuishkwamen. De politieagenten hadden hem immers gezegd dat hij aan zijn vader diende door te geven dat deze naar het politiehoofdkwartier moest komen omdat hij werd verdacht (*ibid.*, p. 16-18). Zo dit hem daadwerkelijk werd gezegd, kan van verzoeker worden verwacht dat hij de situatie ernstig nam en minstens getracht zou hebben om zijn broer sneller te bereiken, zodat zijn broer deze brief kon lezen, *quod non*. Verzoeker verklaarde immers dat zijn broer wel kon lezen (*ibid.*, p. 3 en 16). Verzoeker betwist overigens niet dat zijn verklaring dat hij zijn vader en broer pas ongeveer tien dagen later inlichtte toen zij thuishkwamen niet rijmt met zijn herhaaldelijke verklaring dat zijn broer elke vrijdagavond van Jalalabad naar huis kwam.

Verzoekers (*post factum*) uitleg in het verzoekschrift dat hij de brieven van de autoriteiten twee dagen na ontvangst aan zijn broer heeft meegedeeld, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal schijnt te menen, vindt voorts geen steun in het administratief dossier. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij het ontvangen van de eerste brief ongeveer tien dagen na het eerste bezoek van de agenten aan zijn broer en vader had meegedeeld, toen zijn vader en broer naar huis kwamen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), en dat hij eerst verklaarde dat zijn broer niet werd geïnformeerd over de tweede brief, waarna hij stelde dat zijn moeder zijn broer dezelfde dag nog op de hoogte heeft gebracht van de ontvangst van de tweede brief (*ibid.*, p. 21).

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Voorts waren ook uw uitspraken omtrent de begrafenis van uw vader weinig geloofwaardig. Zo stelde u immers dat hij 's nachts begraven werd door de dorpingen of jullie dichte burens (CGVS p.9), en dat jullie hen zeiden dat hij in een auto-ongeval stierf hoewel ze de kogels in zijn gezicht opmerkten (CGVS p.9). Dat jullie burens ondanks deze duidelijke leugen diezelfde nacht nog een begrafenis voor uw vader hielden, omdat u en uw gezin "bang waren van de autoriteiten" (CGVS p.9-10), en hierdoor zelf in de problemen

riskeerden te geraken, is minstens opvallend te noemen. Hetzelfde geldt voor uw afwezigheid op de begrafenis van uw vader, die u weet aan het gegeven dat u uw bewustzijn verloor op het ogenblik dat u (het lichaam van) uw vader zag (CGVS p.10), daar het weinig waarschijnlijk lijkt dat deze flauwte zou hebben aangehouden tot nadat uw vader reeds begraven was. Daarenboven sprak u zichzelf tegen wat betreft de komst van uw broer, schoonbroer en zus naar uw dorp na het overlijden van uw vader. Zo zei u eerst dat uw vader 's nachts begraven werd en dat uw broer, schoonbroer en zus de volgende ochtend naar het dorp kwamen (CGVS p.9), om vervolgens aan te geven dat zij diezelfde avond (nadat uw vaders lichaam naar het dorp gebracht werd) nog kwamen en ook de nacht bij jullie thuis spendeerden (CGVS p.10). Wat er ook van zij, het gegeven dat u, uw moeder en uw jongere broer samen met hen in de vroege ochtend naar Jalalabad verhuisden en dat de Afghaanse autoriteiten toevallig net na jullie vertrek (meer bepaald rond tien uur diezelfde ochtend, CGVS p.22), voor de derde keer naar jullie huis kwamen, is wederom uiterst bedenkelijk. U had de autoriteiten immers reeds verteld dat uw broer een winkel had in Jalalabad (CGVS p.18). Daarbij woonde uw zus sinds jaren in Jalalabad samen met haar man (CGVS p.10), iets wat de autoriteiten mits enige eenvoudige research of navraag waarschijnlijk eveneens zouden geweten hebben. Ook verklaarde u dat iemand in het dorp uw vader bespioneerd moet hebben (CGVS p.16), en gaan gebeurtenissen als overlijdens en begrafenis meestal als een lopend vuurtje de ronde in de Afghaanse dorpen. Het is dan ook absoluut niet geloofwaardig dat de Afghaanse autoriteiten niet tijdig op de hoogte zouden geweest zijn van het overlijden van uw vader, of dat zij bewust tot de volgende ochtend zouden gewacht hebben om u en uw familie opnieuw op te zoeken in het kader van hun onderzoek. Ook is het bijzonder merkwaardig dat de autoriteiten vervolgens een derde brief aan de Malik van uw dorp overhandigden waarin ze volgens u naar u en uw broer(s) vroegen (CGVS p.22), maar dat de Malik deze brief pas enkele maanden geleden aan uw schoonbroer overhandigd zou hebben toen deze terugkeerde naar jullie dorp voor een begrafenis (CGVS p.23). Dat de Malik geen andere manieren zou gehad hebben om deze brief sneller tot bij jullie te laten komen, acht het CGVS weinig waarschijnlijk. Bovendien deed u tegenstrijdige uitspraken over wanneer deze derde brief juist afgeleverd werd. Zo zei u immers tijdens uw spontane relaas dat u en uw familie de dag na het overlijden van uw vader naar het huis van uw zus in Jalalabad verhuisden, dat uw broer drie dagen later gearresteerd werd in zijn winkel en dat de autoriteiten hierna de derde brief stuurden (CGVS p.16). Later tijdens het gehoor verklaarde u echter plots dat de autoriteiten diezelfde ochtend van jullie verhuis naar het dorp kwamen met de derde brief en hem aan de Malik gaven toen ze merkten dat jullie huis op slot was (CGVS p.22), wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder doet afbrokkelen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorts beweert dat er in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het risico op rekrutering door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan, hoewel dit risico aanzienlijk is en hij bij het CGVS uitvoerig heeft uitgelegd dat hij van de taliban een brief had ontvangen waarin hem werd gevraagd zich bij hen aan te sluiten om de dood van zijn vader te wreken, gaat hij geheel voorbij aan de volgende pertinente motivering die daarover in de bestreden beslissing werd opgenomen:

"Daarnaast kan ook uw verklaring dat uw vaders 'vrienden' (oftewel de Taliban) u en uw broer zouden willen om in de plaats van uw vader te werken, of wraak te nemen op de dood van uw vader, en hiervoor brieven achterlieten bij de familie van uw paternale oom (CGVS p.17, 27), allesbehalve overtuigen. Eerst en vooral vermeldde u deze kwestie helemaal niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 18 februari 2021. De reden die u hieraan geeft, met name dat u dit pas te weten gekomen zou zijn na dit interview – toen u uw schoonbroer contacteerde om documenten op te sturen (CGVS p.17, 28) – is weinig geloofwaardig, net zoals het gegeven dat uw schoonbroer deze brieven pas maanden na uw vertrek zou ontvangen hebben, op dezelfde begrafenis als waar hij de brieven van de autoriteiten via de Malik kreeg (CGVS p.23, 28). Volgens uw verklaringen kreeg uw schoonbroer deze brieven immers meer precies van "het huis" (oftewel de familie) van uw paternale oom (die zelf reeds overleden is, CGVS p.4, 28). Gevraagd wanneer uw vaders vrienden (oftewel de Taliban) de brieven aan "het huis" van uw paternale oom had gegeven, stelde u dat dit reeds een paar dagen na de dood van uw vader zou gebeurd zijn, maar dat jullie hier niet van wisten omdat jullie destijds in Jalalabad verbleven (CGVS p.28). Het is echter niet aannemelijk dat "het huis" van uw paternale oom u (of uw familie) niet meteen informeerde over deze brieven (CGVS p.28), ook al bevonden jullie zich destijds in Jalalabad. Het argument dat zij het contact met jullie verbraken omdat uw vader stierf en uw oudere broer gearresteerd werd (CGVS p.28), kan hierbij evenmin overtuigen. Voordat uw vader stierf hadden jullie immers een goede relatie met deze oom en zijn gezin, die dichtbij jullie leefden (CGVS p.28). Daarbij ontving de familie van uw paternale oom eveneens geld van de vrienden van uw vader (oftewel de Taliban), dat bedoeld was voor u en uw familie, wat het des te opvallender maakt dat zij geen enkel contact met jullie zouden opgenomen hebben om dit alles te overhandigen. Indien de familie van uw paternale oom immers bang

zou hebben gehad om zelf in de problemen te geraken met de autoriteiten, houdt het geen steek dat zij weigerden contact op te nemen met jullie maar tegelijk wel de brieven en het geld van de Taliban bijna een jaar lang bij zich hielden. Bovendien gaf u aan dat u twee paternale tantes heeft die in Jalalabad wonen en die soms in uw dorp op bezoek komen (CGVS p.15), wat maakt dat de familie van uw paternale oom deze zaken mogelijks ook via deze tantes tot bij jullie had kunnen laten brengen. Voorts is het nog bijzonder toevallig dat uw schoonbroer deze brieven pas enkele maanden voor uw interview op het CGVS (dat plaatsvond op 22 oktober 2021) zou ontvangen hebben, en u pas ingelicht werd hierover toen u uw schoonbroer contacteerde nadat u uw convocatie voor uw interview bij CGVS had ontvangen. Midden augustus 2021 namen de Taliban immers toevallig ook de macht over in Afghanistan, waardoor uw (loutere) vrees voor de Afghaanse autoriteiten in feite geen steek meer hield. Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze problemen met uw vaders vrienden (oftewel de Taliban) er alsnog snel bij heeft verzonnen, kwestie van uw asielmotieven af te stemmen op de huidige situatie in uw land van herkomst. Volledig los van bovenstaande bemerkingen is het voorts ook niet geloofwaardig dat uw vaders vrienden zouden willen dat u en uw broer zijn plaats innemen, of dat jullie wraak zouden nemen voor zijn dood. Het is immers niet aannemelijk dat de Taliban, en al zeker uw vaders dichte collega's of vrienden, de zonen van een pas gesneuvelde martelaar zouden gaan opeisen, en dit nota bene slechts enkele dagen na diens dood. Het succes van de Taliban bestaat immers voor een belangrijk deel uit het verwerven van steun en respect bij de lokale bevolking, iets waar gedwongen rekrutering van martelaarszonen helemaal niet binnen past. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS)."

Uit deze pertinente motieven van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker uitdrukkelijk genoemde vrees om bij terugkeer onder dwang gerekruteerd te worden door de taliban. Door louter te beweren dat de taliban de middelen hebben om via gedwongen rekrutering te werk te gaan en door te stellen dat gedwongen rekrutering bijzonder vaak gebeurt, zonder hierover enige objectieve informatie bij te brengen die dit zou kunnen staven, slaagt verzoeker er voorts niet in de bovenstaande motieven te ontkrachten of te weerleggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij in de brief van de taliban werd bedreigd indien hij er niet mee instemde zich aan te sluiten bij de taliban, stelt de Raad ten overvloede vast dat er in de (vertaling van de) tweede brief van de taliban louter gesteld wordt dat de taliban verzoeker en zijn broer verzoeken om zich bij hen aan te sluiten, zodat zij de dood van hun vader kunnen wreken. Dreigementen worden hierin niet geuit (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 3).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn relaas volledig en coherent is en dat de commissaris-generaal stelselmatig de voorkeur heeft gegeven aan de meest nadelig mogelijke uitlegging van de gepresenteerde feiten, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift nogmaals dat hij niet kan lezen of schrijven en beweert dat deze onmogelijkheid door de commissaris-generaal niet in aanmerking is genomen. Hij laat echter na te concretiseren op welke manier dit een impact zou hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing en waar de commissaris-generaal hier dus meer rekening mee had dienen te houden. Voorts kan verzoeker niet overtuigen waar hij stelt dat het, gelet op het feit dat hij niet kan lezen of schrijven, volstrekt inconsequent is om van hem te verwachten dat hij de inhoud van de brieven die de Afghaanse autoriteiten naar zijn broer en vader zouden hebben gestuurd met grote nauwkeurigheid kent. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van hen verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van stavingstukken die zij neerleggen. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker niet aan anderen had kunnen vragen om de brieven voor hem voor te lezen. Verzoeker stelt ook nog dat zijn onvermogen om te lezen en te schrijven ook invloed heeft op de algemene details van zijn verhaal, doch hij laat na te concretiseren welke invloed dit juist zou hebben gehad. Er dient op te worden gewezen dat het louter feit analfabeet te zijn op zich niet betekent dat een persoon niet in staat zou zijn om op een gedetailleerde, geloofwaardige en

doorleefde wijze te verhalen over zijn persoonlijke leefwereld en wat hij stelt zelf te hebben meegemaakt. Ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen over de feiten die hen ertoe gebracht hebben hun land te verlaten, alsook dat zij een aantal feitelijke gegevens op een doorleefde wijze kunnen duiden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat hij zijn afkomst genoegzaam aantoonst en dat het door de commissaris-generaal ook niet betwist wordt dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit een ander licht werpt op de beoordeling van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift nog dat de commissaris-generaal kiest voor een interpretatie die vaak gebaseerd is op vooropgezette ideeën die ver af kunnen staan van de Afghaanse realiteit, veel overhaaste conclusies trekt uit “*onbewezen elementen*”, dat deze elementen vaak alleen worden ondersteund door een ethocentrische kijk op het dagelijkse leven in Afghanistan en dat bepaalde beweringen blijken geven van een gebrek aan kennis of van een bepaald waardeoordeel over zijn situatie, doch hij laat na te concretiseren wat deze vooropgezette ideeën volgens hem inhouden en waar deze tot uiting zouden komen in de motivering van de bestreden beslissing, welke conclusies op een overhaaste manier zouden zijn getrokken, op welke manier er juist sprake zou zijn van een dergelijke ethocentrische kijk en op welk vlak de commissaris-generaal een gebrek aan kennis of een bepaald waardeoordeel over zijn situatie zou hebben. Met een dergelijk summier en niet nader uitgewerkt betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de (voormalige) Afghaanse overheid en de taliban.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in

maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Volgens zijn gedurende de administratieve procedure afgelegde verklaringen heeft verzoeker Afghanistan verlaten in juli 2020 (adm. doss., stuk 7, deel ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nrs. 10 en 32) en is hij in België aangekomen op 22 januari 2021 (*ibid.*, ‘registratie verzoek om internationale bescherming’). Dat hij al sinds augustus 2020 in België verblijft en Afghanistan in 2019 heeft verlaten, zoals hij plots in zijn verzoekschrift stelt, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die niet in overeenstemming is met de stukken in het administratief dossier, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hoe dan ook kan uit zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf in België niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt vast dat verzoeker een meerderjarige man van 21 jaar oud is die in Afghanistan (grotendeels) zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Afghanistan twee jaar school heeft gelopen, weliswaar niet regelmatig (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Hij verklaarde ook dat hij nog contact heeft met zijn familie in Jalalabad (*ibid.*, p. 11-12), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en in staat worden geacht deze in acht te nemen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn, in het bijzonder opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot en stelt dat dit in zijn geval ook zo is, doch hij laat na dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stavingstuk bij te brengen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker inmiddels 21 jaar oud is.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker er op dat hij Frans spreekt dankzij de “*analfabetisme cursus*” die hij heeft kunnen volgen. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota een attest waaruit inderdaad blijkt dat hij een alfabetiseringscursus Frans heeft voltooid (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Dat verzoeker Frans heeft geleerd toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk *Pashtou*.

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker er verder op dat hij sinds 2021 gewerkt heeft in verschillende bedrijven. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota twee arbeidsovereenkomsten en meerdere loonfiches (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Deze arbeidsovereenkomsten en loonfiches tonen evenmin aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Uit de twee arbeidsovereenkomsten blijkt dat verzoeker in België tweemaal de verbintenis is aangegaan om te werken. De loonfiches tonen aan dat hij in België heeft gewerkt in de periode tussen 3 januari 2022 en 31 oktober 2022 en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Uit deze stukken blijkt opnieuw dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, doch zij tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker verder dat hij dankzij zijn wil om integratie een plaats in België heeft kunnen opbouwen met toekomstmogelijkheden en dat hij “*zijn weg*” verder opgebouwd heeft in België, waar hij kon leren lezen en heeft kunnen werken, doch hij laat opnieuw na dit summier betoog verder uit te werken. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Door in zijn aanvullende nota verder louter te poneren dat hij een sociaal netwerk heeft in België en dat hij zich hier zo goed voelt en zo ver van het geweld dat hij in Afghanistan altijd gekend heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Hij brengt bovendien geen enkel stuk bij om zijn bewering dat hij een sociaal netwerk heeft in België te staven.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het beleid van de taliban en hun strikte interpretatie van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het

slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

De loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit volstaat verder op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar enkele jaren in België is, zijn vormende jaren (grotendeels) in Afghanistan heeft gehad, er nog een familiaal netwerk heeft en er twee jaar naar school is geweest, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de (voormalige) Afgaanse overheid en de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat de situatie van zijn familie in Afghanistan zeer precair is, dat zijn familie totaal afhankelijk is van de hulp van zijn schoonbroer, dat de prijzen in zijn dorp met 200% naar boven zijn gegaan en dat de humanitaire situatie echt problematisch is, maar dat hij hierover niet werd ondervraagd en enkel de algemene situatie werd onderzocht, zonder rekening te houden met zijn specifieke persoonlijke situatie. De Raad wijst erop dat verzoeker hierover op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure heeft gerept en dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Hij kan de commissaris-generaal dan ook niet dienstig verwijten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden. Hoe dan ook toont verzoeker met dit betoog nog niet aan dat hij, *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”*, bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie

in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 13 februari 2023 neergelegde aanvullende nota). De kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie, volstaat niet. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan

voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 215 314 en 270 813 van respectievelijk 17 januari 2019 en 31 maart 2022, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn regio van herkomst, "*namelijk de dorp Mir Gul Kalay, district Urgun, in de provincie Paktika*", niet in twijfel wordt getrokken. In de bestreden beslissing wordt nochtans overwogen dat verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit de provincie Laghman, wat steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Ter terechtzitting gewezen op deze discrepantie, verklaart verzoeker afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat wat hij in zijn verzoekschrift stelde een materiële vergissing betreft. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de commissaris-generaal zijn specifiek profiel niet in rekening heeft gebracht en er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat hij nalaat te concretiseren wat zijn specifiek profiel inhoudt, op welke manier er dan wel rekening had moeten worden gehouden met dit profiel en van welke "*relevante informatie*" geen grondige analyse zou zijn uitgevoerd.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN